

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi; Et In Conimbricensi Academia
Sacrarvm Litterarvm Olim Primarii Professoris Emeriti De
Divina Gratia Pars ...**

Continens Prolegomena sex, & duos priores libros De Necessitate Divinæ
Gratiæ Ad Honesta Opera

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1620

Capvt XXII. Quomodo potuerint, absoluto Pelagio, dogmata illi obiecta
damnari?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94086](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94086)

tanquam non fuerit iudicatum catholicæ contrarium esse doctrinæ, paratumque se Pelagius dixerit, id de his rebus sapere, quod Ecclesia non iudicauit, sed iudicauerit.

* Aliàs
Itaque.

^a Est tamen obscurus locus, & videtur corruptus, forteque sic legendus. Nam ita ipse scripsit in ea, de qua nunc agimus, chartula. Et postea supplem. Et animaduersum à nobis est, ut cognosceretur, &c.

^a Non ita sic scripsit, tamen de qua nunc agimus chartula, ut cognosceretur, quod habet gestorum fides, omnia scilicet, illa dogmata, quibus

eadem hæresis proserpebat, & contentiosa conualecebat audacia Ecclesiastico iudicio, præsentibus quatuordecim Episcopis esse damnata. Quam rem, si ut est, innotescere timuit, se potius corrigat, quam nostræ licet seræ vigilantie qualicumque succenseat. Si autem hoc eum timuisse * falsum est, & sicut homines suspicamur, ignoscat, dum tamen ea, quæ gestis, quibus auditus est, anathematizata, & reprobata sunt, de cætero oppugnet, ne parcendo illis, non solum hæc antea credidisse, sed credere videatur.

* Aliàs
Tenuisse.

CAPVT XXI.

Conclusio, & scopus totius libri.

Cap. 34.

PRoinde istum librum in tam graui, & grandi causa non frustra fortasse prolixum ob hoc ad tuam venerationem scribere volui, ut si tuis sensibus non displicuerit, autoritate potius tua, quæ longè maior est, quam nostræ exiguitatis industria, quibus necessarium existimauerit, innotescat, ad eorum vanitates contentionesque opprimendas, qui putant, absoluto Pelagio, iudicibus Episcopis Orientalibus, illa dogmata placuisse, quæ aduersum Christianam fidem, & gratiam, qua vocamur, & iustificamur, perniciosissimè pullulantia, Christiana semper veritas damnat, & istorum etiam quatuordecim Episcoporum autoritate damnauit, quæ simul & Pelagium, nisi ab eo essent anathematizata, damnasset. Nunc iam quoniam reddidimus homini curam fraternæ charitatis, & de illo, ac pro illo nostram sollicitudinem fideliter promissimus * videamus breuiter, quomodo posse aduerti, etiam illo (quod clarum est apud homines) absoluto, hæresim tamen ipsam diuino iudicio semper damnabilem, etiam iudicio quatuordecim Episcoporum Orientalium esse damnatam.

* Aliàs
Promissimus.

CAPVT XXII.

Quomodo potuerint, absoluto Pelagio, dogmata illi obiecta damnari.

Hæc est illius iudicii postrema sententia. ^{Cap. 35.} Synodus dixit: nunc quoniam satisfactum est nobis prosecutionibus * præsentis Pelagij monachi, qui quidem pijs doctrinis consentit, contraria verò Ecclesiæ reprobata, & anathematizata communionis Ecclesiasticæ eum esse, & catholicæ confitemur. Duo quædam satis perspicua de Pelagio monacho sancti Episcopi iudices suæ sententiæ breuitate complexi sunt. Vnum quidem pijs eum consentire doctrinis. Alterum autem Ecclesiæ fidei reprobare & anathematizare cōtraria. Propter hæc duo cōmunionis Ecclesiasticæ, & Catholicæ pronuntiatus est. Quibus ergo verbis eius, interim, quantum homines in præsentia de manifestis iudicare potuerunt, utrumque claruerit, omnia breuiter recapitulando videamus. In his enim sibi obiectis, quæ sua non esse respondit, dictus est reprobare, & anathematizare contraria. Breuiter ergo totam istam causam ita si possumus, colligamus, quoniam necesse erat impleri, quod prædixit Apostolus Paulus. *Oportet & hæreses esse, ut probati manifesti fiant in vobis.* Post veteres hæreses multæ etiam modo hæreses, non ab Episcopis, seu presbyteris, vel quibusque clericis, sed à quibusdam veluti monachis, & quæ contra Dei gratiam, quæ nobis est per Iesum Christum Dominum nostrum tanquam defendendo liberum arbitrium, disputant, & conantur Christianæ fidei fundamentum * euertere, de quo scriptum est. *Per unum hominem mors, & per eum unum hominem resurrectio mortuorum. Sicut enim in Adam omnes moriuntur, sic etiam in Christo omnes viuificabuntur.* Et in actibus nostris Dei adiutorium denegant, dicendo, ut non peccemus, impleamusque iustitiam, posse sufficere naturam humanam, quæ condita est cum libero arbitrio, eamque esse Dei gratiam, quia sic conditi sumus, ut hoc voluntate possumus, & quod adiutorium legis, mandatorumque suorum dedit, & quod ad se conuersis peccata præterita ignoscit. In his solis esse Dei gratiam deputandam, non in adiutorio nostrorum actuum singulorum. Posse enim hominem esse sine peccato, & mandata Dei facile custodire, si velit.

Ista hæresis, cum plurimos decepisset, & fratres, quos non deceperat, conturbaret, Cœlestius quidam talia sentiens ad iudicium Carthaginensis Ecclesiæ perductus Episcoporum sententiā condemnatus est. Deinde post aliquot annos Pelagius, qui magister eius perhiberetur, cum ista hæresis fuisset obiecta,

* Aliàs
Persecutionibus.

^a Adde
inuicta sunt
vel quid
simile.

* Aliàs
Firmamentum.

obiecta, ad Episcopale iudicium etiam ipse peruenit. Recitatisque omnibus, quæ in libello contra eum dato Heros, & Lazarus Episcopi Galli posuerant: illis quidem absentibus, & de ægritudine vnius eorum excusantibus, Pelagium ad omnia respondentem, quatuordecim Episcopi prouinciæ Palæstinæ secundum responsiones eius alienum à peruersitate huius hæresis pronunciarunt: eam tamen hæresim sine ulla dubitatione damnantes. Approbauerunt enim secundum quæ ille ad ea, quæ obiecta sunt, respondebat. Adiuuari hominem per legis scientiam ad non peccandum, sicut scriptum est. *Legem in adiutorium dedit illis.* Non tamē ex hoc eadem

† Alias
Eandem le-
gu scientiā.
† Alias
Approbaue-
runt.

† legis scientia illam Dei gratiam esse iudicauerunt, † de qua scriptum est. *Quis me liberabit de corpore mortis huius? gratia Dei per Iesum Christum Dominum nostrum.* Nec ideo dixisse Pelagium omnes voluntate sua regi, vt non eos regeret Deus. Respondit enim hoc se dixisse propter liberum arbitrium, cui Deus adiutor est eligenti bona, hominē verò peccantem ipsum esse in culpa quasi liberi arbitrij. Approbauerunt etiam iniquis, & peccatoribus in die iudicij non esse parcendum, sed æternis eos ignibus puniendos, quoniam hæc se ille secundum Euangelium dixisse respondit, vbi scriptum est. *Isti ibunt in supplicium æternum, iusti autem in vitam æternam.* Non autem dixerat, omnes peccatores ad æternum pertinere supplicium, vt meritò contra Apostolum dixisse videretur, qui quosdam, saluos ait futuros. *Sic tamen quasi per ignem.* Regnum Cælorum ideo approbauerunt, etiam in veteri testamento esse promissum, quoniam testimonium dedit de Propheta Daniele, vbi dictum est. *Et accipient Sancti Regnum alijssimi.* Hoc loco vetus testamentum intelligentes ab illo appellatum non illud solum, quod factum est in monte Syna, sed scripturas omnes canonicas ante aduentum Domini administratas. Posse autem hominem esse sine peccato, si velit, non sic approbatum est, quomodo ab illo in libro suo positum videbatur † tanquam hoc in sola potestate esset hominis per liberum arbitrium. Hoc quippe arguebatur sensisse, dicendo, si velit, sed quomodo † nunc ipse respondit. Imo quomodo id breuius, & apertius iudices Episcopi sua interlocutione commemorauerunt, hominem cum adiutorio Dei, & gratia posse esse sine peccato. Nec tamen definitum est, quando istam perfectionem sancti assequituri † sunt, vtrum in corpore mortis huius, an quando absorbebitur mors in victoriam.

† Alias
Videatur.

† Alias
Tunc.

† Alias
Assequuti.

† Alias
Obiiciantur.

† Alias
Obiiciantur.

Ex his etiam, quæ Cœlestium dixisse, vel scripserisse, tanquam dogmata discipuli eius, sunt obiecta † Pelagio, sua quædam & ipse cognouit, sed aliter se, quam obiiciebatur, † sensisse respondit. Hinc est illud, quod an-

te Christi aduentum vixerunt quidam sancti, & iuste, Cœlestius autem dixisse perhibebatur, quod sine peccato fuerint. Item obiectum est, dixisse Cœlestium, Ecclesiam esse sine macula, & ruga. Pelagius autem dixit, dictum à se quidem, sed ita quoniam lauacro ab omni macula, & ruga purgatur Ecclesia, quam † velit Dominus ita permanere. Item illud dictum à Cœlestio, quoniam plus faciamus, quam in lege, & Euangelio iustum est. Pelagius autem de virginitate se dixisse respondit, de qua Paulus dicit, Præceptum Domini non habeo. Item obiectum est, affirmare Cœlestium, vnumquemque hominem posse habere omnes virtutes, & gratias, ac sic auferri diuersitatem gratiarum, quam Apostolus docet. Pelagius autem respondit, non se auferre gratiarum diuersitatem, sed dicere, donare Deum ei, qui fuerit dignus accipere omnes gratias, sic Paulo Apostolo donauit.

† Alias
Quia.

Has ex nomine Cœlestij quatuor sententias non sic approbauerunt Episcopi iudices, sicut eas Cœlestius sensisse dicebatur, sed sicut de his respondit Pelagius. Videtur enim, quòd aliud sit sine peccato esse, aliud sanctè, ac iuste viuere, sicut etiam ante aduentum Christi quosdam vixisse Scriptura testatur. Et quanuis non sit hic Ecclesia sine macula, & ruga, tamen eam & lauacro regenerationis ab omni macula, rugaque purgari, & eam ita velle Dominū permanere: nam & ita permanebit, quia sine macula, & ruga, vtique in æterna felicitate regnabit. Et quòd perpetua virginitas, quæ præcepta non est, sine dubio plus sit, quàm coniugalis pudicitia, quæ præcepta est, quanuis in multis virginitas perseueret, qui tamen non sunt sine peccato. Et quod omnes eas gratias, quas loco vno commemorat, habuit Apostolus Paulus, quas tamen eum dignum fuisse accipere, aut non secundum merita, sed potius secundum prædestinationem aliquo modo intelligere potuerunt. Ipse enim dicit, non sum dignus, vel non sum idoneus vocari Apostolus, aut eorum intentionem subterfugit verbum, quod Pelagius quemadmodum posuerit, ipse viderit.

Hæc sunt, in quibus Episcopi Pelagium pronuntiauerunt, pijs consentire doctrinis. Nunc similiter recapitulando illa, paulò attentius videamus, quæ illum contraria reprobare, & anathematizare dixerunt. In hoc enim potius hæresi ita consistit. † Exceptis ergo illis, quæ in adulatione nescio cuius vi-

† Alias
consentis,

dum hæ-

sis ista con-

sistit.

scere

scere dolebamus. Adam mortalem factum, qui siue peccaret, siue non peccaret, moriturus esset. Quod peccatum Adæ ipsum solum læserit, non genus humanum. Quod lex sic mittat ad regnum, quæmadmodum & Euangelium. Quod infantes nuper nati in illo statu sint, in quo Adam fuit ante præuicationem. Quod neque per mortem, vel præuicationem Adæ omne genus hominum moriatur, neque per resurrectionem Christi omne genus hominum resurgat. Quod infantes, etsi non baptizentur, habeant vitam æternam. Quod diuites baptizati, nisi omnibus abrenuntient, siquid boni visi† fuerint facere, non eis imputetur, neque regnum Dei possint habere. Quod gratia Dei, & adiutorium, non ad singulos actus detur, sed in libero arbitrio sit, & in lege, arque doctrina. Quod Dei gratia secundum merita nostra detur, & propterea & ipsa gratia in hominis sit posita voluntate, siue dignus fiat, siue indignus. Quod filij Dei non possunt vocari, nisi omnino absq; peccato fuerint effecti. Quod obliuio, & ignorantia non subiaceat peccato, quoniam non eueniant secundum voluntatem, sed secundum necessitatem. Quod non sit liberum arbitrium, si indigeat auxilio Dei, quoniam propriam voluntatem habeat unusquisque aut facere aliquid, aut non facere. Quod victoria nostra ex Dei non sit adiutorio, sed ex libero arbitrio. Quod ex illo, quod ait Petrus, diuinæ nos esse consortes naturæ, consequens sit, ut ita possit esse anima sine peccato, quemadmodum Deus. Hoc enim in vndecimo capitulo libri, non quidem habentis authoris sui titulum, sed qui perhibetur esse Cœlestij, his verbis positum ipse legi. Quomodo quispiam, inquit, illius rei consortium suscipit, à cuius statu, & virtute esse extraneus definitur? Ideo fratres, qui hæc obiecerunt, sic eum intellexerunt, tanquam eiusdem naturæ animā, & Deum, & partem Dei dixerit animam. Sic eum† acceperunt, quod eiusdem status, atque virtutis eam esse cum Deo senserit.† In extremo autem obiectorum positum est, quod pœnitentibus venia non detur secundum gratiam, & misericordiam Dei, sed secundum meritum, & laborem eorum, qui per pœnitentiam digni fuerint misericordia.

Hæc omnia, & si quæ argumentationes ad

ea confirmanda interpositæ sunt, sua negantem, & anathematizantem Pelagium iudices ap probauerunt. Et ideo pronuntiauerunt, eum contraria Ecclesiasticæ fidei reprobando, & anathematizando, damnassee. Et per hoc quomodolibet ea Cœlestius posuerit, aut non posuerit, vel Pelagius senserit, aut non senserit, tanta mala tam noue huius hæresis illo Ecclesiastico iudicio damnata, gaudeamus, & Deo gratias agamus, laudesque dicamus.

De his autem, quæ post hoc iudicium ibi à nescio quo cuneo perditorum, qui valde in peruersum perhibentur Pelagius suffragari, incredibili audacia perpetrata dicuntur, ut Dei serui, & ancillæ Domini ad curam sancti Hieronymi presbyteri pertinentes sceleratissima causa afficerentur, Diacon. occideretur, ad ficia monasteriorum incenderentur, vix ipsum ab hoc impetu, atque incurso impiorum, in Dei misericordia turris munitior tueretur, tacendum nobis potius video, & expectandum quid illie fratres nostri Episcopi de his tantis malis agendum existiment, quibus eos dissimulare posse quis credat? Impia quippe dogmata huiusmodi hominum à quibuslibet Catholicis, etiam qui ab illis terris longe absunt, redargueda sunt, ne ubique nocere possint, quo peruenire potuerint. Impia verò facta, quorum coertio ad episcopalem pertinet disciplinam, ubi committuntur, ibi potissimum à præsentibus, vel in proximo constitutis, diligentia pastoralis, & pia seueritate plectenda sunt. Nos itaque tam longè positi optare debemus, his causis talem illic finem dari, de quo non sit necesse, vbi liber vltius iudicare, sed quæ nobis potius prædicare conueniat, ut animi omnium, qui illorum scelerum fama vsquequaque volitante grauiter vulnerati sunt, Dei misericordia consequente sanentur. Vnde iam huius libri terminus iste sit, qui, ut spero, si sensibus tuis placere meruerit, adiuuante Domino utilis erit legentibus, tuo, quam meo nomine commendatior, & tua diligentia plurimis notior.

Explicit liber sancti Augustini ad sanctum Aurelium Episcopum de gestis Pelagij hæretici contra aduersarios gratiæ Domini nostri Iesu Christi.

FINIS PROLEGOMENORVM.

INDEX

† Aliàs
nisi.

† Aliàs
enim.

† Aliàs
senserunt.